

bange derfor; hans Tanke vilde vist føre ham ind paa Noget, som han ikke vilde være Herre over at gjenneføre. Mit Onske er, som sagt, at faae en bestemt Udtalelse fra den høitærede Krigsminister. Derksom Forhøielsen kun skulde gives til 1ste April, ser jeg ikke nogen Grund til overhovedet at give den; man kan da lige faa godt stemme derimod først som sidst; det vilde der være bedst Konsekvens i.

Minestad: Den ærede Forslagsstiller rettede før det Spørgsmaal, rigtignok nærmest til den ærede Krigsminister, men selvfølgelig ogsaa til de Medlemmer af Thinget, som ville stille sig paa samme Side, som den høitærede Minister: hvorfor er Ministerens Forslag korrektere? Jeg hører nok, Ministeren siger, at det er korrektere, og jeg tvivler ikke om, at han anser det for at være korrektere, men hvorfor er det korrektere? Jeg vil sige, at til at være korrektere end det ærede Medlems Forslag hører der nit ikke Meget. Det ærede Medlems Forslag gaar nemlig ud paa, at denne Lønningsforhøielse skal vedvare, indtil en ny almindelig Lønningslov træder i Kraft. En ny, almindelig Lønningslov? Skulle vi have en saadan? Det veed jeg egentlig ikke Noget af. Loven af 26de Marts 1870 bestaar jo forløbig. Der er af Regeringen ganske vist fremlagt Forslag til en gjenneगाende Forhøielse af Lønningerne, og er det den Lov, det ærede Medlem figter til, (Rjær: Ja!), ja saa vil jeg indrømme, at maaste en Del af mine Indvendinger imod Mangel paa Korrekthed hos det ærede Medlems Forslag for saa vidt falde bort, og i saa Tilfælde indeholder det jo et glædeligt Løfte om, at der er et almindeligt Onske om at give en ny almindelig Lønningslov om Forhøielse af alle Lønninger. Jeg maa nu sige, at jeg troede, der var en Ukorrekthed i den ærede Forslagsstillers Forslag; jeg troede, han havde ment en ny almindelig Lønningslov for Hæren. Men saa vil jeg sige, hvorfor jeg, afsat herfra, anser Regeringens Forslag for korrektere end ethvert Forslag, der gaar ud paa, at give denne lille Lov vedvarende Gyldighed, og det er jo det, som Uendringsforlaget gaar ud paa, thi naar man siger, at denne Lov skal gjælde, indtil en ny almindelig Lønningslov — hvad enten der nu herved er tænkt paa en Lønningslov for Hæren eller paa den almindelige Lønningslov — træder i Kraft, saa siger man, at den skal gjælde for bestandig; thi da har den det tilfælles med enhver anden endelig Lov, at den vedbliver at gjælde, indtil en anden, imod denne stridende Lov træder i Kraft. Jeg vil dog sige, hvorfor jeg anser det for korrekt, at Regeringen ikke har foreslaaet en saadan Bestemmelse. Det er efter min Mening nemlig urigtigt at udstille en Del af de militære Lønninger af den militære Lønningslov og fastsætte dem i en bestandig gjældende Lov. Vi vide jo vel, hvilke Grunde der har ledet Regeringen til

overhovedet at fremkomme med det foreliggende Lovforslag. Sagen er jo den, at Overgangen til en anden Mønfoed lagde Regeringen Uanskelighe-der i Veien for at benytte den gjældende Lønningslov, og derfor ønskede Regeringen en for den konvenabel Konvertering. Nu sagde Bertallet: Ja, men vi ønske en Forhøielse, og naar vi dog skulle omskrive, er det bedst at foretage Omskrivningen saaledes, at Lønningerne faae den Størrelse, som vi ønske. Saa siger Regeringen — og det synes jeg er overordentlig indbefommende og godmodigt af Regeringen —: Vel, saa gjøre vi det, saa komme vi med en midlertidig Lov om en Konvertering, der er stemmende med Oders, med Folkethingets Onske, men at ville forbre ydelligere af Regeringen at den nu for bestandig skulde udbrive et saadant Stykke af den hele Lønningslov, det synes mig at være en overdreven Fordring. Nu sagde vel det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Boffen) — og det Samme blev udtalt af det ærede Medlem for Valboig Amts 5te Valgkreds (Holm) — at der var vel Ingen, som kunde tænke paa, naar den 31te Marts 1875 kom, og vi endnu ikke have faaet nogen ny Lønningslov, da at lade dette falde bort. Jeg vil nu dertil for det Første svare, at det godt kunde være, at de Bestemmelser, som enten dette eller det andet Thing satte ind i den almindelige Lønningslov for Hæren, vare af en saadan Beskaffenhed, at der vilde komme Modstrid mellem en saadan Bestemmelse som den, der indeholdes i denne Lov, og Lønningerne for den øvrige Del af Hæren. Jeg vil nu stille det paa Spidsen paa en Maade, som ganske vist aldrig vil indtræde. Naar man f. Ex. vilde sætte Lieutenanternes eller Kapitainers Lønning ned under den Lønning, som her tillægges Menige — det er jo som sagt et Tilfælde, der ikke kan indtræde, — saa vil vittnok Enhver indrømme, at denne Bestemmelse ikke burde vedblive at bestaa. Dette indtrækker nu ikke, men man kunde jo vedtage andre Bestemmelser, hvorved denne Bestemmelse kom til at staa i høi Grad i Uoverensstemmelse med Lønningslovens øvrige Satser, og saa maatte den jo bortfalde. Selv om ærede Medlemmer nu vilde sige: men noget Saadant kan ikke indtræffe, thi man kan stole paa, at begge Thing nok vilde vide at give de rette Lønningsbestemmelser ogsaa for de øvrige Personer i Hæren, men man bliver maasse ikke færdig til 31te Marts 1875, saa vil jeg dertil sige, nu vel, mener man da, at det i saa Tilfælde skal vedblive, saa have vi jo det ganske simple Middel at forlænge Lovens Gyldighed til 1876, i Stedet for at lade Lidsbestemmelsen helt bortfalde, thi derved vil man under alle Omstændigheder kunne undgaa den Ukorrekthed, som det forekommer mig, der ligger i at lade en saadan Stump Lønningslov komme særskilt frem udenfor den almindelige Lønningslov for Hæren.